

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ Μ'ΕΛΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
"Έξαρνα τα μάτια της Σιμώνης έπασαν πάνω στο τραπέζι που ήταν πλάι στο κρεβάτι της Ζερμαίν.

Τό βλέμμα της άστραφε.
"Υπήρχε εκεί τό ψαλίδι με τό όποιο έρρόκειτο νά κόψη τό μαλλιό της έξαδέλφης της.
Τό άφραζε, τό έφαριζε στη φοιχτα της και τό άκοιμήτισσε στο στήθος της.

"Η αίμηύ του ήταν τόσο λεπτή, ώστε την αισθάνθηκε νά της βελιάζει τό στήθος.

Λοιπόν τί περιμενε ;
Γιατί δέν έδινε ένα τέλος στη θλιβερή ζωή της ;
Γιατί δέν περνούσε την καρδιά της πέρα-πέρα με τό ψαλίδι αυτό;
"Ετσι ό Κάρολος θάμενε έλευτέρος και ή Ζερμαίν θά μπορούσε νά πραγματοποιήσει τό όνειρό της.

Μά την κρίση αυτή στιγμή, ή σκέψη της Σιμώνης λέταζε στον θείο της. "Αν αυτοκτονούσε, ό γηραιός πρίγκιπ που την άγαπούσε, που την έλάτρευε τόσο, θά πέθανε από την λύπη του...

Γιατί νά φανή τόσο άγίαρστη σ' αυτόν που την είχε μεγαλώσει με μητρικές φροντίδες ;

"Όχι, όχι... Δέν θά σκοτωνότανε. Θά ζούσε για την ευτυχία του θείου της, για την ευτυχία της Ζερμαίν. "Άλλοστε ήξερε καλά, τό κατάλαβε πολύ-πολύ καλά πως ή ύγεια της ήταν κλονισμένη, πως πολύ λίγον καρδό θάμενε σ' αυτό τόν κόσμο. "Ό θάνατος θά σκότανε μιά μέρα μόνος του. Γιατί λοιπόν νά βυθισή στη λύπη και στο πένθος εκείνους που την έλάτρευαν ;

Τό βλέμμα της έπεσε τώρα στη Ζερμαίν.
"Η άφροστη είχε γυρίσει στο πλάι. Κοιμότανε βαθεία...

"Η στιγμή ήταν κατάλληλη για νά της κόψη τό μαλλιό, έπως είχε ύποσχεθεί στη κ. Μεάλ.
Ναι, δέν έπρεπε νά χάνη καρδó.

Κόβοντας τό μαλλιό της έξαδέλφης της της χάριζε την ύγεια, τη ζωή...

Τί έρταγε, ή καίμενη ή Ζερμαίν, για τόν έρωτα πουζε φροντίζει στην καρδιά της ; Μήπως δέν είχε άποπειραθεί νά σκοτωθή, νά πνιγθή, νά έξαφανισθή για νά μη γίνει έμπόδιο στην ευτυχία της Σιμώνης ;

"Ήταν λοιπόν τώρα ή σειρά της Σιμώνης νά δείξει την μεγαλοψυχία της.

"Έμπαρος !... Δέν έπρεπε νά διατάξη.
Πληρώσει την έξαδέλφη της με τό ψαλίδι στο χέρι, έπασε τις πλούσιες μοιδικές της που χύνονταν σάν φωτιστέφανος γύρω στο πρόσωπό της και θέλησε ν' άρχισή να τις κόβη. Μά τό χέρι της έτρεμε...

"Απομακρίθηκε τότε άπ' τό κρεβάτι, έπιε ένα ποτήρι νερό και πλέριασε εκ νέου. "Ήταν πολύ ήρεμη τώρα...

Σεχώρισε κ' έκοψε την πρώτη μοιδική της Ζερμαίν, ύστερα της δεύτερη, την τρίτη. Θάμιαζε κ' ή ίδια τόν έαυτό της για την άταραξία της. Δέν έτρεμε πιά. Μά αισθάνονταν βαθεία κ' άπέραντη λύπη για ό, τι έκανε, έτσι κ' αν αυτό ποζάνε ήταν ή σωτηρία της Ζερμαίν.

"Όταν τελείωσε, μάζεψε τό μαλλιό της άφροστης σε μιά πετσέτα, τό δίπλωσε με προσοχή, μ' εύλάβεια σχεδόν και τάβαλε πάνω στο τραπέζι.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα ή Ζερμαίν δέν είχε ευπνήσει, δέν είχε κινήσει καθόλου.

Την ίδια στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα.

"Η Σιμώνη πήγε κ' άνοιξε.

"Ήταν ή κ. Ντέ Μεάλ, ή μητέρα της Ζερμαίν.

"Έρριξε μιά ματιά στην άφροστη κ' έπειτα ρώτησε τη Σιμώνη με τρεμάμενη φωνή.

— Λοιπόν, παιδί μου ;

— "Ετελείωσα, θεία μου.

"Η κ. Ντέ Μεάλ άναστενόξε.

— Μή στενωχωρίσαι, θεία, της είπε ή Σιμώνη. "Έπρεπε νά ύπακούσαμε τό γατρό. "Άλλοστε, όπως θά ήδισε, ή Ζερμαίν εινε καλύτερα έμορφη όσο και πρώτα.

"Έξαρνα ή Ζερμαίν κινήθηκε στο κρεβάτι της και μισάνοιξε τό μάτια της.

— Μητέρα, ψιθύρισε.

— "Εδώ είμαι, κόρη μου, της είπε ή κ. Μεάλ.

— Είσαι μόνη σου, μητέρα ;

Μά πειν προσίαση νά της άπαντήσει ή μητέρα της, ή Ζερμαίν άνοιξε καλά τό μάτια της και είδε την Σιμώνη.

"Ένα χαμόγελο φώτισε τό πρόσωπό της.

— Σιμώνη, άγαπημένη μου έξαδέλφη, ψιθύρισε, είσαι εδώ ;... Σ' εύχαριστώ... Σ' εύχαριστώ...

Τά μάτια της έπασαν ύστερα στο ψαλίδι που βρισκόταν στο τραπέζι. Σήκωσε τό χέρι της, τόφερε στο κεφάλι της και κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβεί ενώ κοιμότανε.

— Σ' τό έκαμες αυτό, έξαδέλφη μου ; ρώτησε τη Σιμώνη.

Κι' επειδή ή Σιμώνη σόπαινε, συνέχισε :

— Σ' εύχαριστώ, Σιμώνη. Είμαι ένας άγγελος !...

Τά μάτια της είχαν βουρκώσει.

"Η Σιμώνη έσκονη και την φίλησε.

"Η κ. Μεάλ έκλαψε...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μιά βδομάδα πέρασε.
"Η Ζερμαίν ήταν τώρα καλύτερα.

Κάθε κίνδυνος πέρασε...

"Ένα πρωί τέλος, ένα ήλιόλοστο πρωί που τό άνηθ μοσχοβολούσαν και τό πουλιά κελαιοδοσαν στα δέντρα, ή Ζερμαίν σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι, για νά καθισή μιά-δυό ώρες στον κήπο.

Στην έπαυλι όλοι ήσαν χαρούμενοι την ήμερα αυτή.

"Η Σιμώνη έτρεξε νά βοηθήσει την έξαδέλφη της νά ντυθή. Είχε κεντήσει μόνη της και της φόρεσε στο κεφάλι ένα χαριτωμένο μετάξινο σκουφάκι, που της πήγαινε μιά χαρά...

"Έτσι δέν φαινότανε νά κοιμμένα της μαλλιό. Στον κήπο περιμενε τις δυό νέες ό Κάρολος Κεράβλ.

Μόλις τόν αντίκρισε ή Ζερμαίν, αισθάνθηκε την καρδιά της νά χτυπά δυνατά. "Ο Κάρολος της έρριψε τό χέρι και την βούτησε νά καθισή σε μιά ινατανιτική πολυθόνα.

— Κίστε Κεράβλ, του είπε ή Ζερμαίν, σε σάς χρωστώ την ζωή μου. "Αν δέν είσατε σεις, άν δέν κινδυνεύατε τη ζωή σας για μένα, δέν θά ζούσα σήμερα.

— Δεσποινίς, της άπάντησε ό Κεράβλ, έγώ έκαμα άλλως τό καθήκον μου. "Εκείνος, στον όποιο χρωστάτε τη σωτηρία σας, εινε ή Σιμώνη. "Η Σιμώνη άντελήφθη πρώτη του βρισκόσαστε, ή Σιμώνη μάς παρέσχε ως την άκτι...

— "Ετσι, είπε. Τόσο τό καλύτερο... Χρωστώ τη ζωή μου και στους δυό σας. Πάντοτε θά σας σκεπτομαι ένομήνους και θά σας εύλογώ...

Θά τους σκεπτεται ένομήνους ;

"Η Σιμώνη θυμήθηκε τό λόγια της όταν παραληρούσε. Σκέφτηκε τό μυστικό της καρδιάς της. "Η φτωχή Ζερμαίν. "Αγαπούσε τόν Κεράβλ και όμως τους εύχονταν νά εινε ένομήνοι για πάντα.

Γι' αυτό, μόλις ό Κάρολος ανέβηκε στην έπαυλι, ή Σιμώνη άγκάλιασε την έξαδέλφη της και την φίλησε.

"Ήταν κ' ή δυό βαθεία συγκινημένες.

— "Ω Σιμώνη, Σιμώνη, φώναξε ή Ζερμαίν με φωνή πούτρεμε. Πάντοτε σ' άγαπούσα. Μά από τώρα και στο έξής θά σε λατρεύω περισσότερο κ' από τη ζωή μου. Σε σένα θα δείλω τό πάντα, Σιμώνη. Σε σένα χρωστώ τη ζωή μου, άγαπητή μου μικρούλα.

Την ζωή της ; Την άγαπούσε λοιπόν τη ζωή της ή Ζερμαίν ; Μιά έρώτηση έφτασε τότε ως τό χείλι της Σιμώνης : «Γιατί λοιπόν θέλησες νά πεθάνης, άγαπητή μου έξαδέλφη ; Μά δέν έξεστίμισε την έρώτηση αυτή. Γιατί νά τό κόμη ; Γιατί νά λυπήση την έξαδέλφη της ;...

"Αγαπούσε ή Ζερμαίν τόν μνηστήρα της ;

"Ίσως νά συνέβη αυτό πρό της άρρωσταίας της. Μά τώρα θά είχε γαληνέψει ή καρδιά της. Το αίσθημα αυτό, τό αίσθημα πουζε αποκαλύψει στην άρρωσταία της, θάχε σβύσει πιά...

Αυτά εσκέφτονταν ή Σιμώνη.

Και ποτέ-ποτέ δέν έκαμε στην Ζερμαίν τόν παρημοκό ύπαινημο για τό μυστικό της αυτό.

Πέρασε έτσι ένας μήνας...

"Η Ζερμαίν ήταν έντελώς καλά τώρα.

Είχε ξαναποχτήσει τό χρώμα της, τη όροσότητα της, την γοητευτική έμορφή της.

Τά όρμιά μαλλιό της είχαν μεγαλώσει.

Καθημερινώς έκαναν μεγάλους περιπάτους με την Σιμώνη.

"Ο πρίγκιπ είχε ναυπηγήσει μιά καινούργια θαλαμηγό, όμοια με κείνη που συνέτρεψε ή τρικυμία. Με την θαλαμηγό αυτή έκαμαν μικρά ταξείδια στις γύρω άκτές.

Φαινότανεσαν όλοι εδνυχισμένοι, ήσυχoi, χαρούμενοι...

(Ακολουθεί)

